

Tereza Bebarová – práce už není to nejdůležitější

Herečka Tereza Bebarová nerada mluví o svém soukromí, a tak rozhovorů s ní příliš nenajdete. Protože obě fandíme zdravému životnímu stylu, čajům a bylinkám, udělala Tereza výjimku a sešli jsme se na chvíli v našem oblíbeném bylinkářství u paní Málkové v Dolních Jirčanech. Terezu Bebarovou si televizní diváci asi nejčastěji spojují s rolí Ukrajinky Světlany ze seriálu Ulice, ti, kdo vydrží sledovat filmy až k závěrečným titulům, mohou její jméno často vidět v kolonce dabing, její domovskou scénou je divadlo Na Fidlovačce a za pár dní přijde do kin film Doktor od Jezera hrochů, ve kterém si zahrála jednu z hlavních rolí. Je na roztrhání, tedy pardon, byla. Nedávno si řekla dost a dokázala to, co podvědomě toužíme udělat všichni. Přibrzdit tempo a uvědomit si, že peníze a práce nejsou všechno.

Hledala jsem před rozhovorem články o vás a našla jich jen pár na téma práce, ale žádné sondy do soukromí, žádný bulvár a skandály.

No vidíte, a to si kolikrát říkám, že jsem toho řekla při rozhovoru až moc. Když vidím, co dnes media i reklama se společností dovedou udělat, naplňuje mě to smutkem. Ztratily se lidské hodnoty, schopnost komunikace a vcítění. V novinách a televizi jsou samé hrůzy, už se třeba neříká, že nasněžilo, ale že šlelná kalamita Daisy! A tak si říkám, proboha, proč mám být součástí něčeho takového! Přesto cítím, že je potřeba občas kvůli sobě a své práci, kterou mám moc ráda, udělat nějaký ten kompromis. A co se týče těch skandálů, nepíše se o nich, protože žádné nejsou. Snažím se žít tak, abych nemusela nic skrývat, a nikdo na mě tím pádem nemohl nic vytahovat. Navíc od doby, kdy jsme se přestěhovali do vlastního domku v Horních Jirčanech, si hlídám soukromí dvojnásob a odmítám všechny nabídky na různé fotografování nás i domu. Už začínám být jako ti indiáni, co se báli, že jim fotograf vezme duši. (smích)

Jak dlouho už v Jirčanech bydlíte?

Přestěhovali jsme se s přítelem do Horních Jirčan před pěti lety a jsme tu již naplno. Koupili jsme ale domeček ve staré zástavbě a ocitli se na hranici dvou odlišných světů. Vycházíme dobře se starousedlíky a také se kamarádíme s lidmi z nových domů. Jsou to dva rozdílné pohledy na život, ale jsme tady moc spokojeni a Praha nám vůbec nechybí. Jako většina ostatních chápeme, že určitý rozvoj oblasti je potřeba, přesto bychom ale

dali přednost, kdyby se už obce co do počtu nových domů příliš nerozvíjely, protože infrastruktura tomu nestačí. Od doby, co tady žijeme, se snažím posouvat práci v Praze třeba až na desátou hodinu, protože kolem osmé je to na silnicích hrůza a já se u toho hrozně nervuju. V tomhle je ideální například natáčení Ulice, kde je nástup v pět ráno nebo i dřív, a to jsem pak všude za pár minut.

To začínáte takhle brzo?

Občas i dřív. Hlavně minulou sezonu byly nástupy třeba ve čtyři ráno. Jezdila jsem do Hostivaře jak na šichtu do Kolbenky. (smích)

Dávala jsem se, že se vysílá již neuvěřitelný 1585. díl Ulice.

No, je to prostě pět let vysílání. Člověk ale nehraje v každém dílu a je to vymyšlené tak, že se jedná o příběh asi deseti rodin nebo osobností a vy se můžete s autory domluvit na nějaké delší pauze, kdy nehrajete. Třeba můj seriálový bratr Saša Minajev se rozhodl, že chce dělat umění a žádné seriály, a tak jeho postava odjela do Ameriky.

A co dělá teď doopravdy?

Režuruje Dostojevského Běsy v Divadle v Celetné. Je nadšený, dělá si svoje téma a k tomu se potýká s materiálními problémy, protože skončil v Ulici a nemá stálý příjem. A kvůli tomu jsme všichni do toho šli, protože máme hypotéky a potřebujeme peníze.

To můžete vážně napsat?

No jasně, napište to tam. (Těžká práce – Tereza se smála vlastně skoro pořád, takže tímto končím se závorkami se slovem smích – pozn. red.) Ale abych byla spravedlivá, na Ulici mě lákala i velká zkušenost, protože se hodně otřískáte při práci s kamerou a rychlém způ-

Foto: Alexandr Janovský

Tereza Bebarová

se narodila v červenci 1975 v Bohumině. Vystudovala ostravskou konzervatoř a následovala angažmá v divadle Aréna a poté v Národním divadle moravskoslezském. Před deseti lety odešla se svým přítelem do Prahy, kde získala roli v nově vznikajícím divadle Na Fidlovačce a vystupuje zde dodnes. Za roli Funny v muzikálu Funny Girl získala v roce 2006 Cenu Thálie. Ztvárnila několik filmových rolí například v seriálu Zdivočelá země, Konto separato či Strážce duší, pátým rokem hraje v seriálu Ulice a letos v únoru přichází do kin film Doktor od Jezera hrochů. Jejím hlasem promlouvají mnohé filmové hvězdy a za výborný dabing získala již dvakrát cenu Františka Filipovského. Pátým rokem žije v Horních Jirčanech se svým dlouholetým přítelem, scénáristou Ivanem Kotmelem.

sobu práce. Jinak nemáte šanci, protože v České televizi dostanete roli tak jednou za rok na 15 dní, s výjimkou těch, kdo mají to štěstí a hrají třeba v „Nemocnici“.

Plánovalo se, že to bude takhle dlouhý seriál?

Původně se mluvilo o licenci na 12 let. Nevěřila jsem, že vydržíme tak dlouho, ale ověřilo se, že Češi jsou seriálový národ. Dobrým tahem bylo obsazení kvalitních herců, jako jsou třeba paní Maciuchová nebo pan Hrušínský. I díky tomu má seriál dobrý zvuk a jeho sledovanost je vysoká. No, a dokud se bude seriál líbit, tak my budeme platit hypotéku. Na druhou stranu představa, že někdy v padesáti hrají pořád Světlanu s ruským přízvukem, mě popravdě ale vůbec neláká.

Tušíte dopředu, jaký bude osud vašich postav?

Jen v hrubých obrysech. Víc se dozvím na schůzce se scénáristy. Můžu tedy jen naznačit, že mezi majitelkou kadeřnictví Ingrid a Světlanou, které bývaly nejlepší kamarádky, to pořádně zajiskří, holky půjdou do sebe a bude to asi takové malé drama.

Jednu pěkně ostrou scénku jste si prý natrénovala v létě s Adélou Gondíkovou při natáčení nového Troškova filmu Doktor od Jezera hrochů, který jde za pár dní do kin.

To je pravda, byla to scéna, kdy mě má Adéla zbit jezdeckým bičkem. Chtěla jsem, aby to vypadalo opravdicky, a tak jsem jí poradila, ať mě nešetří. Povedlo se, zadek jsem měla plný rudých šliců a chudák Adéla z toho byla pak úplně hotová. A to jsem ještě předtím absolvovala natáčení komické milostné scény s Jirkou Langmajerem. Režijní pokyn zněl: vejdete do

Tereza Bebarová a Jiří Langmajer v novém filmu Doktor od Jezera hrochů

Divadelní hra Lucerna, Petr Rychlý a Tereza Bebarová
Foto: Alexandr Janovský

místnosti, ty s ním mrsksneš o stěnu, ty vezmeš jí a hodíš ji na druhou stranu pokoje. Prostě vášnivá scéna, kde shazujete věci a rozbijíte nábytek. Jirka mne hodil na zeď, kde byla nějaká rohož, o kterou jsem si seděla záda, pak zase na věšák, a k tomu jsem balancovala na podpatcích. Po celodenním natáčení jsem přijela domů plná modřin, jelit a škrábanců. Takhle vypadá natáčení se Zdeňkem Troškou. To jen aby čtenáři věděli, že být hercem není žádná procházka růžovou zahradou.

Četla jsem v jednom rozhovoru, že když jste před lety točila Zdivočelou zemí, styděla jste se při milostných scénách s Jiřím Langmajerem. Bylo to tentokrát už lepší?

S Jirkou jsme se teď sešli pracovně přesně po deseti letech a smáli jsme se, že je to z postele do postele. Zdivočelá země byla moje první práce v Praze po přestěhování z Ostravy a hned mi řekli, abych se svlékla a vlezla do postele. Já začala protestovat, že jsem se s panem režisérem domluvila, že nebude nic vidět, ale stejně mi to bylo houby platné. Jirka byl ale moc fajn, příjemný a vstřícný, tak to dopadlo dobře. Od té doby jsem se zařekla, že nic hanbatýho už nikdy točit nebudu.

Část natáčení filmu Doktor od Jezera hrochů proběhla v Keni. Jela jste také?

Nejela, moje postava se bohužel pohybuje jen v Čechách. Zase jsem ale nemusela absolvovat tu řadu očkovaní, která asi nejsou nic moc pro organismus. Přesto chápu, že do států jako je Keňa je praktické je mít. V našich končinách ale proti nemocem volím raději cestu prevence a bylinek.

Jaký je Váš životní styl?

Snažíme se společně s přítelem žít co nejzdravěji. Já jsem téměř vegetarián, on zcela, a podle toho vypadá naše stravování. Nepředstavujte si ale žádnou makrobiotiku a zrní, jíme chutně, zdravě a stravu prokládáme čerstvým ovocem a zeleninou. K tomu používáme bylinky paní Málkové, které mě už dva roky drží nad vodou. Bývala jsem totiž často nemocná a zhroutila se mi imunita. Byla jsem na klasické imunologii, ale říkala jsem si, že je taky třeba zkoušet jiné cesty, začala jsem tedy hledat alternativní pomoc a našla produkty firmy Energy, které mi vyhovují. Investovat do svého zdraví se

► vyplatí, protože máme jen jedno, a když jsem navíc na volné noze, práci za mě nikdo neudělá ani peníze nevydělá. Snažím se odbourat stres, se kterým bojuje asi každý z nás, mluvit o věcech a problémech a mít radost z obyčejných věcí, jako je třeba výborný čaj z borůvkové natě nebo vřesu, který si tady kupuji. Naštěstí jsem už přišla na to, že práce není to nejdůležitější, snažím se nedělat nic z donucení a hodnoty setřítit tak, abych byla spokojená hlavně já.

Jak se Vám povedlo zvolnit tempo a vyskočit z tolika projektů?

Všechno jde. Ještě před dvěma lety jsem měla například v divadle Na Fidlovačce na repertoáru asi třináct her, což obnášelo hrani téměř každý večer, v sobotu dvojáky, Vánoce i Silvestry. Můj den začínal ráno ve čtyři, od pěti jsem točila Ulici, pak běžela na zkoušku do divadla, většinou na to navazovala nějaká další práce jako třeba dabing a večer jsem hrála. Byla jsem na nohou od čtyř ráno do půlnoci, v noci nemohla vyčerpaním spát, v hlavě se vše motalo a ruce se klepaly. V tuhle chvíli jsem si řekla dost. V divadle jsem poprosila o dva roky volnějšího režimu, takže hraji tak desetkrát do měsíce, k tomu maximálně deset, patnáct dabingů a občasně natáčení Ulice. To je už pohoda.

K bylinkám patří také karty. Nechala jste si je už někdy vyložit?

Nechala, ale dlouho jsem odolávala, protože byl ve mně podvědomý strach, co mi kartářka řekne a jestli se pak nebudu bát budoucnosti. Zkusila jsem to až u paní Málkové, kde mi vyhovuje, že nejde o žádné věštění, ale o druh psychologického rozhovoru, kde dostáváte odpovědi na své otázky, uvědomíte si, co vás trápí, a můžete tak problémy lépe analyzovat. Karty jsou pro mne jen vodítko. Mám ráda například i andělské karty, ze kterých si vytáhnete jen jednu a přečtete si poselství pro ten den. Je to i dobrý tip na dárek. Spousta mých hereckých kolegů ale ke kartářkám chodí často a některé na nich hodně „ujíždějí“: bez jejich rad málem ani nevyjdou z domu.

Zmínila jste dabing. Mnoho diváků možná ani netuší, že kromě spousty jiných dabujete například i postavy z jejich oblíbených seriálů, jako jsou Zoufalé manželky či Doktor House, a za dabing jste dokonce již dvakrát získala cenu Františka Filipovského.

Dabing mě moc baví a navíc nezabere příliš času, protože přijdete do studia a nadabujete třeba dvanáct dílů najednou, a pak máte na dva měsíce pokoj. Ráda dabuji hezké filmy, na

Kde najdete „Čarovné bylinky“?

Nenechte se odradit tím, že k bylinkářství paní Vlasty Málkové v Dolních Jirčanech nevede krásná vyasfaltovaná cesta, ale budete se chvíli kodrcat po cestě skrz chatovou osadu Na Vysoké. Odměnou vám bude procházka nebo projížďka jedním z posledních krásných přírodních koutů v této lokalitě. Pomoc sem jezdí hledat lidé ze širokého okolí i vzdálenějších míst a paní Vlasta s úsměvem vypráví, jak je ráda, že se nenechala odradit od svého záměru odstěhovat se z Prahy:

„Než jsem otevřela bylinkářství, řídila jsem firmu a měla pod sebou spoustu lidí. Bylo to neuvěřitelně náročné a stresující období, neznala jsem dovolenou, odpočinek, ani chvíli bez mobilního telefonu. Tělo stále hlasitěji protestovalo, a tehdy jsme se rozhodli zrekonstruovat starou chatu u lesa v Dolních Jirčanech. Z občasného bydlení se stalo postupně trvalé. Opustila jsem firmu a otevřela bylinkářství, které mi přináší pohodu a vnitřní klid.“ Paní Vlasta se mohla opřít o své dlouholeté zkušenosti, protože se odmala zajímala o byliny a léčivé čaje. Její otec byl lékárník, a jak sama říká, všechny ženské v rodině navíc vykládaly karty. Pomáhá svým klientům řešit zdravotní problémy již dvanáctým rokem a na otázku, s čím lidé přicházejí nejčastěji, odpovídá: *„Někdo přijde proto, že věří bylinkám, jiný ze zvědavosti nebo často z beznaděje, že mu jinde neumí pomoci. Bohužel v současné uspěchané době se řeší mnohdy jen následky nemocí, ne jejich příčiny. Proto se snažím nejdříve zjistit, proč člověku není dobře, a to například pomocí přístroje Supertronic od firmy Energy nebo i jiný-*

Vlasta Málková a Tereza Bebarová

mi způsoby. Bylinné produkty mohou pomoci dospělým, dětem i zvířatům. Hodně zdravotních problémů souvisí se stresem a sníženou imunitou. Například neléčené záněty ledvin a močových cest mohou být často příčinou bolesti hlavy, očí, zad, ale třeba i pat. Ti, kdo přijdou na výklad karet, řeší většinou vztahy a v poslední době zejména práci a finance. Karty mohou pomoci utřídit myšlenky a z možných řešení problémů vybrat to nejlepší.“

www.carovnebylinky.cz

kterých si pak dávám záležet a hlavně se držím svého kréda – neškodit originálu a přizpůsobit se herečce. Mnohdy měním hlas tak, že mi pak známí říkají, že mě vůbec v té roli nepoznali. Jsem prostě takový „strýček Jedlička“ českého dabingu. První ocenění bylo za „Sedmý hřích“, kde jsem dabovala Angelinu Jolie v roli podvodnice, a letos to bylo za seriál ČT „V odborné péči“.

Vybíráte si, co budete dabovat?

Snažím se brát jen hezké a příjemné filmy. Kdysi před lety ještě v Ostravě jsem nadabovala takový hororosatanistický film a měla špatný pocit, že jsem se na něčem takovém podílela. Přítel mi poradil, abych honorář dala do kostela. Vybrali jsme tedy jeden kostelík v takové vyložené romské čtvrti v Ostravě – Přívozu a nacpali peníze do kasičky. Dodnes by mě zajímalo, jak se tvářili, když ji otevřeli. V každém případě ale vím, že bych nedabovala žádnou erotickou hekárnou.

Při dabování se určitě hodně nasmějete? Máte nějakou veselou historku?

Veselých historek z dabování je hodně, protože nás nikdo nevidí a chováme se občas jako cvoci, kteří sedí u mikrofonu a vydávají různé pazvuky. Hodně legrace se užije třeba při dabování amerických animovaných filmů pro děti s různými zvířátky. Jedním z nich byl Happy Feet, což je příběh tučňáka, který neumí zpívat jako všichni jeho ostatní kamarádi, ale pro změnu skvěle stepuje. Přišla jsem do studia a tam stál dětský nafukovací bazének s vodou. Dostala jsem trubku jak od vysavače, na jejímž konci byl zabalený mikrofon, a do té roury jsem musela dabovat scény, kde si tučňáci povídají pod vodou. Prý to tak dělala i Nicol Kidmann, která namlouvala hlas v angličtině. Řekla jsem si, že když může Nicol, tak proč ne já, připadala jsem si ale přesto dost šileně.

Lucie Libovická